

הארחת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

**פרשת נשא (בא"י)
חג השבועות תשפ"ב**

גיליון 114

**א לעבטיגער שפּת
און יום טוב**

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

שבועות תשפ"ב

פניני פרשה

פרשת נשא

אפ"ל בדרך רמז על הא ד'פרשת נשא' הוא סמוך ל"חג השבועות" כמובא. נש"א - ר"ת: נ' שיערי אורה, הרומזים על סיום ימי הספירה עד חג השבועות, שהוא כנגד שער הנו"ן. וכמובא על מעלת ימי הספירה המאירים לכל השנה. ובדברי הרש"ש: שכל השנה תלויה בימי הספירה. וכן גם תיבת "ספירה" הוא מלשון אורה - 'ספיר ונהיר'.

והשיב את אשמו בראשו" (ה ו)

עיקר התשובה הוא ע"י התורה. וכפי שמובא (ויק"ר, כ"ה, א'): **אם נכשל אדם בעבירה, מה יעשה? אם רגיל ללמוד פרק אחד - שילמד שניים. ואם היה רגיל ללמוד דף אחד - ילמד שני דפים. ובלקוטי מוהר"ן (תורה ע"ד): 'עיקר התשובה תלויה בתורה', וזהו: 'השיב אשמו' - תשובת האדם, הוא ע"י 'בראשו' - הרומז ל'חכמה' - חכמת התורה.**

כן אפ"ל, שע"י התשובה נעשים כתינוק שנולד כאילו לא חטא, וכמובא ברמב"ם (תשובה פרקז): שאחר שאדם עושה תשובה הוא: 'אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם', וזהו 'לראשו' שחוזר לראשיתו, ללא חטאים - בכוח התשובה. או ייאמר; ע"פ המובא (זוהר פיקודי רצ"ד): **'כי כלהו במחשבה איתברירו', ובלקוטי מוהר"ן (תורה ס"א ז): שבמחשבה ובשכל נמתקים כל הדינים בשרשם. והרי עיקר הדינים נמשכים מעונות: אין יסורים ללא עוון', וזה: 'השיב את אשמו' - שנמתקים העונות והדינים בשרשם - על ידי 'בראשו' שזה המחשבה.**

וכן יש לומר; ע"פ המובא (ליקוטי מוהר"ן ל"ה): **'דע כי תשובה הוא להשיב הדבר למקום שניטל משם, דהיינו להשיב הדבר ולהחזיר הדבר לשרשו, ושורש כל הדברים הוא חכמה'.** וזהו: **'השיב את אשמו' - ענין התשובה, ע"י 'בראשו' - החכמה.**

'כי יעשו מכל חטאת האדם למעול מעל בה' ואשמה הנפש היא' (ה ו).

בדבר העבירה כתוב 'אדם' - 'מכל חטאות האדם', שזה כולל כלל מעשי האדם באשר הוא. אך לאחר החטא כתוב: **'נפשי' - ואשמה הנפש היא' - כי הפגם נהיה בנפש האדם, ששם משכנה של היצר טוב והיצר הרע וכמובא ('עץ חיים' שער באביע פי"ב דף קמ"ב).**

'דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו' (ו, כג) במדרש (שה"ש ב, ט): על ברכתו של אהרן הכהן, מובא הפסוק: **'דומה דודי לצבי או לעופר האילים, הנה זה עומד אחר כתליו משגיח מן החלונות מצץ מן החרכים'.** ובדבריו: 'אמר רבי יצחק מה הצבי הזה, מדלג ומקפץ מבית הכנסת זו לבית כנסת זו, מבית מדרש זה לבית מדרש זה, בשביל לברך את ישראל. בזכות מי, בזכות מי שהיה יושב באלוני ממרא - אברהם אבינו. אמר לו הקב"ה לאברהם כל זמן שבניך נכנסים לבתי כנסיות ובתי מדרשות יהיו יושבים וכבודי עומד עליהן'.
לכאורה יש לדייק בדברי המדרש למה הקיש את; **אהרן הכהן - לאברהם אבינו, ולא לשאר האבות הקדושים, אף שיש היקש של אסמכתא?**

ויש לומר "שאברהם הוא במידת החסד, וכן אהרן מרמז על מידת החסד שהיה 'אוהב שלום ורודף שלום' ועיקר הברכה נשפע כידוע ע"י מידת החסד.
וכן אפ"ל: ש"אהרן הכהן" בגימטריא: "אברהם אבינו" עם האותיות.

וכבר מבואר בארכה על השפעתה של "קבלת התורה" שמאירה מחדש בכל שנה בחג השבועות - בדברי האר"י הק' ובכל ספרי אמת ואורה - כימים ההם בזמן הזה.

טעם אמירת תיקון ליל שבועות

וכך הם דברי מוהר"ן ב'ליקוטי הלכות' (הלכות הכשר כלים ז): בו הוא מאריך על קבלת התורה, שהעיקר שנוכח עתה להמשיך מחדש הארת פני התורה הקדושה באופן שנוכח לקיימה. והעיקר זה בכוח הרצונות הטובים, רצונות חזקים לשבור כל המניעות, ולזכות לקבלת התורה מחדש. ואלו הרצונות, מקבלים ע"י שזוכרים את הטוב והחסד, שזכינו כבר לקבל כל התורה כולה בכתב ובעל פה, וכן הספרים הקדושים מהצדיקים עד זורנו אנו, שבכוחם אנו מקבלים תיקווה ורצונות שלא יעזבונו עד זיקנה ושיבה-לבוא לידי המעשה.

ולכן מסיים, בנתינת טעם על אמירת תיקון ליל שבועות בליל החג: 'ועל-כן אומרים בליל שבועות ההתחלה והסוף מכל ספר מעיקרי התורה, שהם תנ"ך וששה סדרי משניות, שבהם כלול כל התורה כולה כידוע, כדי להזכיר לפני ה' יתברך את כל החסד והטובה שכבר עשה עמנו, שכבר זכינו שיצא מכוח אל הפועל תורה קדושה ומתוקה כזאת, ועל-ידי-זה אנו מקוים ומצפים גם עתה ברצון חזק וכיסופים עצומים, שזוכה ביום המחרת, ביום השבועות הקדוש זמן מתן תורתנו, לקבל מחדש את כל התורה הקדושה באופן שנוכח לקיימה מעתה ולעלות מדרגא לדרגא'.

וכבר עברו י"א ימי ספירה משנת תר"ג

עוד אנו מוצאים בדבריו (מכתבי מוהר"ן ת"כ"ד): על ההתחדשות של כל שנה ושנה בהכנה לקבלת התורה מחדש, בכתבו לבנו: 'והנה כבר עברו ימי חג הפסח בשלום ובשמחה קצת, ועברנו תר"ג בשלום, וכבר עברו י"א ימי הספירה משנת תר"ג אלף הששי לבריאת העולם, וימי השבועות הקדושים ממשמשים לבוא.

מי יתן שנוכח מעתה לספור ספירת העומר בכוונה כראוי, באופן שנוכח לטהר עצמו כל אחד ואחד מטומאתו ומוזהמתו, עד נזכה ליראה והאימה והמורא הגדול של מתן תורה, ויקויים: **לבעבור תהיה יראתו על פניו לבלתי נחטא כלל'.**

משנת ב' אלפים תמ"ח ועד ימינו

דיבורים ומאורעות אלו הם חיזוקים למעשה, כאן ועכשיו לקבלת התורה מחדשת כעת ועכשיו. היה שבועות בזמן "קבלת התורה". היה שבועות בשנת תר"ג ותר"ד בחיי רבי נתן. גם בשנת תרע"ד בזמנו של החפץ חיים הכריז על קבלת 'נעשה ונשמע מחדש'. ובעצם מאז שעם ישראל נעשו לעם וקיבלו את התורה בשנת: 'ב' אלפים תמ"ח' עברו עליהם אלפי ימי חג שבועות שעם ישראל קיבלו מחדש את התורה.

והשנה, כן גם בשנה זו, יפרוס עלנו חג שבועות חדש אשר מביא בכנפיו בשררה של התחדשות בתורה הקדושה. 'נעשה ונשמע' - לשעתה, ונעשה ונשמע לדורות. 'נעשה ונשמע' - בחג השבועות - לעובדא ולמעשה להמשיכה גם יום לאחר החג!

היה זה בחג השבועות שנת תר"ד בעת פתיחת "ארון הקודש" כאשר כיבדו את רבי נתן מברסלב שהיה בשנתו האחרונה לימי חייו ב'פתיחת ההיכל', נעמד מול ארון הקודש, תחב את ראשו לתוכו, ותוך כדי שאחז בספר התורה זעק בקול: 'ישראל עם קדוש, יש לנו עכשיו תורה חדשה, חדשה ממש!!' והחל לרקוד בכל עוז עם ספר התורה, טרם שעלה על הבימה.

הכרזתו של החפץ חיים

שבעים שנה לאחר מאורע זה - בשנת תרע"ד, שוב חזר כעין מחזה זה - היה זה עת רעמו קולות הירי וההפצצות בתקופת "מלחמת העולם הראשונה", עם ישראל היה שרוי בחרדה ורעדה, כשעל פניהם ניכרת הדאגה של: מה יולד יום?

בעת פתיחת "ארון הקודש" בתפילת חג השבועות בשנה זו - עלה 'החפץ-חיים' על הבימה - ובקול אנוחה פנה אל מתפללי בית הכנסת, בהכריזו: בואו ונקבל מחדש את התורה, הבה כולנו נחדש את בריתנו לבורא העולמים ונכריז: 'נעשה ונשמע'.

במעמד זה המשיך 'החפץ-חיים' את דבריו: כאשר אנו מוקפים צרות, מקבלים אנו לשמור מחדש על קיומה של תורה, ואף כי הננו מושבעים ועומדים מהר-סיני, נקבל עלינו שוב מחדש את דברי תורתנו הקדושה לעבדה ולשמרה.

מדוע לא נכתב יום קבלת התורה בחג השבועות?!

רוח התחדשות זו של קבלת התורה, היא לא רק בעת צרה. בכל זמן ועת היא קיימת. התורה מהווה מתנה נצחית, בכל דור ודור ואף בכל יום ויום: "כל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים" - קבעו לנו חכמינו ז"ל (ספרי ואהרן ח').

וכבר גם נפסק: **דבעת קריאת הפסוק 'אשר אנכי מצוך היום', יש לכוון: 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, ולא כמי שכבר שמע אותו הרבה פעמים, שאינו חביב אצלו'.** (שו"ע סימן ס"א) ובדברי רבינו על הפסוק: 'היום אם בקולו תשמעו' - 'שאין לו אדם אלא אותו היום ואותו השעה' (ליקוטי מוהר"ב).

וכה מסביר 'היכל-יקרי' (פי אורא), בהקשותו: מדוע שנכתבו כל מועדי השנה והמצוות השילכות בהם בפרשת אמור, לא נכתב שבחג השבועות התרחש המאורע של מתן-תורה? ובתירו: שהקב"ה לא רצה להגביל יום מסוים בשנה שבו ניתנה תורה, כי הרי חייבים להתייחס אל התורה - כאילו היום ניתנה מחדש, ותהיה חביבה עליו כמו כל דבר חידוש הניתן לאדם, ולא יתייחס לזה כאל מאורע חד - פעמי, שאירע פעם אחת בלבד בעת התגלות הקב"ה על הר סיני.

כימים ההם בזמן הזה

ואם בכל יום ישנו קבלת התורה מחדש, בוודאי שבעצם יום קבלת התורה, חג השבועות ישנה הסגולה של קבלת התורה מחדש, וכדברי הירושלמי (פ"ה דר"ה) שבעצרת לא כתיב: 'חטא': 'מכיוון שקיבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם - כי הרי מהותו של יום זכות קבלת התורה גורמת התחדשות בעצם מהות האדם, ונעשה כאילו לא חטא כלל.

סיפורים מאירים

סיפורי מועדים במושגת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

המשכת רפואה בזכות אמירת תורה בחג השבועות!

שלוש פעמים בשנה התקבצו תלמידי רבינו הקדוש בימי חייו - לשחר פניו הק' ולהסתופף בצילו, במקום משכנו: ראש השנה - שבת חנוכה - שבועות, כפי שקבעם רבינו בעצמו.

מועדים אלו נשמרו היטב על ידי החסידים, ובהתקרב אחד משלושה הזמנים של זמן הקיבוץ, היו מתארגנים חברות חסידים בערי מושבותיהם ונסעו בצוותא אל רבינו, להתבשרם ולהינות מאורו, ולהאזין לאמרי פיו שגילה לפניהם במשך הזמן ששהו במחיצתו הקדושה.

היה זה בחג השבועות של שנת תקס"ט, התכוננו החסידים מעיר לאדיזין לנסוע לרבינו כדרכם תמיד. והנה אחד החסידים רבי געציל מלאדיזין נפל למשכב וחלה קשות. הרופאים התייאשו מרפואתו, מהמכה הגדולה שהייתה לו בגופו שהצטבר שם הרבה ליחה ומוגלה, והיה צריך לפתוח פי המכה ולשאוב את הליחה והדמים הרעים. אך היה קשה מאוד לגשת למקום המכה ולטפל ברפואתו, ועל כן לא ידעו הרופאים לשיט עצות בנפשם, עד שאמרו נושא, ולא נתנו סיכויים לבריאותו. וכך נשאר החולה מיטל על ערש דוויו בסכנה גדולה בין מות לחיים.

כאשר קרבו ימי חג השבועות, ארזו החסידים בלאדיזין את חפציהם, והתכוננו לנסוע לרבינו, אולם החסיד רבי געציל שמחלתו התגברה, נאלץ להישאר בביתו מחלתו הקשה, ונבצר ממנו להצטרף הפעם אל שאר החסידים אשר נסעו בלעדיו לעיר ברסלב.

משהגיעו החסידים למשכנו של רבינו, נכנסו אליו תיכף עוד בערב החג, והזכירו לפניו את חברים החולה רבי געציל הזקוק לרחמי שמים מרובים. רבינו לא השיב להם תיכף, אלא כדרכו הקדושה פעמים רבות, שבכונן זה, שבעת אמירת תורתו היה מרמוז עניינים שונים מה שהזכירו אל שאלו מאתו החסידים. וזו הייתה תשובה מוסקת לכן מבוקשים ועניינים.

באותה שנה אמר רבינו תורה ד' בליקוטי מוהר"ן חלק שני, והזכיר בדברי תורתו דיבורים הקשורים לרפואתו. והאריך בדבריו הקדושים לבאר כל סדר "רפואת המכה", איך צריך קודם כל לפתוח פי המכה, אחר כך צריך כוח המושך כדי למושך ולהוציא הליחה והדמים המקולקלים מתוך המכה, ואחר כך צריך להדחיק כל הדמים שבגוף שלא יהיה בהם שום קלקול וזוהמא, כדי שיוכלו לעלות את פעולותיהם כראוי, ולאחר מכן שוב לסגור פי המכה... וכך ביאר בדבריו אז את כל סדר ה"ניתוח" שעושים כדי לרפאות את החולה שבגוף עם העניינים שבה.

עם זאת החג נפרדו החסידים מרבינו, וקבלו מאתו ברכתו, בצירוף דברי חיזוק כל אחד בנפרד לכל מה שזקק. גם החסידים מעיר לאדיזין נפרדו מרבינו לשלום אחר החג, ובלבדם פנימה היו מלאי דאגה לשלום חברים החולה, והזדרזו תיכף לחזור לביתם לדעת מה מצבו.

והנה: כאשר הגיעו ללאדיזין, מצאו את חברים רבי געציל שנתרפה לגמרי ממחלתו. המה ראו כן תמיהו והשתוממו לדבר פלא זה, וישאלוהו על הדבר מאין צמחה רפואתו כל כך מהר? ענה להם ואמר: כי הוא עצמו אינו יודע, אולם באמצע החג, בלי שום תחבולות מוקדמות נתפח פתאום פי המכה, ויצאו ממנו הליחות והדמים הרעים הרבה מאוד... עד שחזרה ונסגרה כל המכה בשלימות והבריאה... בדיוק כדברי תורתו של רבינו, והיה זה גם בדיוק באותה השעה שרבינו אמר תורה זו. ויהי לפלא!

מוהר"ן בחג השבועות - באלכסנדריה שבמצרים

השנה, שנת תקפ"ב, בשנה זו היה מוהר"ן בעיצומו של נסיעתו במסירות נפש לארץ ישראל. לאחר טלטולים ארוכים, הגיע עם מלווהו ביס ראשון של שלושת ימי הגבלה לאלכסנדריה שבמצרים. והיה בשמחה גדולה, שזכה לאחר ייסורי הדרך שהיה על הים, לבוא על חג השבועות ושבט קודש למנוחה. כמו כן נתווספה שמחתם, שזדמן להם יהודי מאוקראינה ששב מארץ ישראל, והתאכסן עמם יחד באכסניה, וכך מצאו אדם נוסף שהכיר שפת המקום לדבר עמם.

רבי נתן מתאר בהתפעלות את עבודת השבועות שבמצרים בספרו "ימי מוהר"ן": ובמוצאי שבת קבל לאתי של שבועות, נתקבצו כמה אנשים לבית הבעל הבית שלנו, והיינו נעורים שם יחד... והיה זה לנו לנחת גדול, ואמרנו כל "התיקון", וגם ה"אידרא רבא", כי שם הלילה גדולה בעתים הללו, קרוב לכלליים משיעור הלילה שלנו, כי שם הלילה בליל שבועות, הוא: שמונה שעות, אבל אף על פי כן לא היה לנו צער מנידוד השינה, כי ישבנו עם בהרווחה גדולה על המצפה שלחל, וככל פעם נתנו לנו קאווע (קפה) לשתות.

וסמוך ליום נתנו לכל העולם יין שרף טוב עם מרקחת של קליפת מאראנצן (תפוזים). גם סמוך לאור היום התחילו קצת ספרדים לנגן שירות ותשבחות קצתם הידועים לנו וקצת אחרים בניגונים שלהם, וגם ניגנו: יה רבון עלם וכי בניגון וקדודות שלהם, והיה לי נחת גדול מאד, והייתי נגנן עמהם גם כן ניגון שלהם, ושמחתי שמעתי שבכל מקום מזמרים ומשבחים לשמו הגדול יתברך ויתעלה - עד שהאיר היום. ואז הלכנו לטבול והם הלכו להתפלל בבית הכנסת, כי גם מתפללים כולם בבקר השכם בשבועות... ואנחנו התפללנו בביתנו ואחר התפלה אכלנו ארוז עם חלב ודבש, כי כך המנהג שלהם לאכל בשבועות דבש וחלב.

גם בליל ב' של שבועות עזרני השם יתברך, שהיה שם אחד שאכל גם כן אצל בעל הבית שלנו, והתחיל לבוא בשמחה וניגנו לו והוא התחיל לרקוד, עד שאחר כך שמחנו גם כן ורקדנו עמו יחד. ושמחתי כל המסובים שם, וזה היה יקר בעינינו מאד שכינינו לשמוח ולרקוד בחג הקדוש הזה זמן מתן תורתנו במקום רחוק כזה, מה שלא עלה על דעתנו, כי היינו סבורים שחס ושלוש נתעכב על הספינה בשבועות חס ושלוש, ועכשיו עזרני השם יתברך לבוא אל העיר לאכסניא טובה ולשמוח בשבועות ברקודים בעזרת השם יתברך... כן מודה לה' על שזכה לחדש בענין קבלת התורה.

מן הספר ההוא ישיש המזרים | מתחדשים - מזל טוב !

ילדים יקרים ! הנה אנו עומדים כעת בחג השבועות זמן קבלת התורה. זמן של "נעשה ונשמע". חג השבועות זה ה"ראש השנה" של התורה, זה הזמן לקבל על עצמנו להיות יותר מחבר לתורה הקדושה, להשקיע יותר בלמודים, לנצל יותר את הזמן ולהתחיל ללמוד למיזם חדשים בתורה. התורה היא החיים, כפי ש'ש' שהמשיל רבי עקיבא: שהשועל בקש מהדגים שברחו מהציידים לבוא עמם בג'בשה וכך הם לא יתפסו, ענו לו הדגים: אתה שועל חכם שפחיתות? טיפש אתה - אם נצא מהמים לא יתעלה על דעתנו. וזהו יקר בעינינו מאד שכינינו לשמוח ולרקוד בחג הקדוש הזה זמן וילולה". לולא תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני. עקר השמחה, החיים הטובים האמתי בעולם הזה, ולעתידי לצאח - זה רק התורה שתמיד מלנה את האדם בכל מקום ובכל מצב וזמן. כן ידוע שיחתו של רבנו שאמר לאחד מאנשיו, למה לא תלמד? התורה יתן לך חיות, ותיים טובים ונעימים, ענג ונעימות... ועוד הוסיף ואמר: כי יש נעימות גדולה בתורה ! זה הזמן, כעת בחג השבועות להתחדש בקבלת התורה, מזל טוב, מזל טוב, התחדשות חדשה !

המשך פניני פרשה

"יברכך ה' וישמרך" (ו כ"ד)

בדברי השו"ע (או"ח קכ"ח ס"ב): "ופורשים כפיהם כדי שיהא תוך כפיהם כנגד הארץ, ואחורי ידיהם כנגד השמים". ויעוין בדברי הקדושת לוי ע"כ: "והנה ברכת כהנים הוא בנשיאות כפים, דהיינו שאוחזים גם ידיהם כנגד פניהם, כמו מי שרוצים להשפיע".

ואפשר להוסיף, 'יד', הוא ענין השפעה - כמובא בליקוטי מוהר"ן (מ"ד): "וכל הדברים נקראים כח מעשיו, כנגד כ"ח אתון דמעשה בראשית, כנגד כ"ח פרקין ידיים", וזהו כאן 'ידיים' בברכת כהנים להמשכת השפע.

"יאר ה' פניו אליך ויחנך" (ו כ"ה)

אפ"ל בדרך רמז: "ויחנך" - לשון "חינוך". דבחינוך ישנו ענין של "הארת פנים" להאיר פנים לבנו ולתלמידו, וכמובא ע"כ. דהא יש להידבק במידותיו, (וכמו שהאריך בזה הרמ"ק בספר תומר דבורה). ולכך נלמד מכך למעשה אנו בדרכיו.

"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" (ו כ"ו)

בדברי רש"י: יכבוש כעסו. ואפ"ל: "ישא הוי"ה פניו אליך" (עם האותיות והכולל) גימ' "יכבוש כעסו".

ובפשוטו של דבר אפ"ל ש'נשיאת פנים' זה היפך מכעס שפניו נפולות, כמו שכתוב אצל קין (בראשית ד ה): "ויחר לקין מאד ופלו פניו ויאמר ה' אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך". (ועוין עוד בכלי יקר).

"ויהי ביום כלת משה להקים את המשכן" (ז א)

אפ"ל "כלת" מלשון 'כיסופים ורצונות', - "כלתה נפשי", שהמשכן נבנה ע"י רצונותיהם של בני", וכמובא עה"פ "אשר ידבנו לבנו". ובליקוטי הלכות' (השכמת הבוקר א) מובא על הרצונות של כלל בית ישראל בבנין המשכן וכל אחד הביא ממה שחננו ה' לבנינו. ומשה רבינו בנה מכל אלו הרצונות את המשכן. וזהו: "ביום כלת משה להקים את המשכן". (דו"ק).

"ויהי ביום כלת משה להקים את המשכן" (ז א)

בדברי רש"י: 'בצלאל ואהליאב וכל חכם לב עשו את המשכן, ותלאו הכתוב במשה לפי שמסר נפשו עליו'. ואפ"ל: 'כלת' מלשון 'כלתה' שפירושו: כלות הנפש - ענין של מסירות נפש, וכביאור המלבי"ם עה"פ: 'נכספה וגם כלתה נפשי' (תהלים פ"ד) 'כלתה' - זה ענין כלות הנפש'. כן אפשר להוסיף: 'נפשי ועוד, עשרים ושש - שם הוי"ה, בגימטריא 'כלות', - מסירות נפשו של משה - לה'.

"כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו" (ז ט)

'בכתף' הוא גם בפירושו: 'שכמו' וככתוב על שאול (שמואל א ט ב): "משכמו ומעלה" - ובפירוש המצודות דוד: 'והיה גבוה מכל העם מן כתפו ולמעלה'. ב'עבודת הקודש' יש להקדים את השכם - הכתף. וכנאמר עה"פ: 'ויט שכמו לסבול' שזה: 'עול תורה', כדברי הזוהר (ויחי רמ"ב). 'למשבל עולא דאורייתא ולדבקה בה יומי ולילי', וכן הוא ב'ספרנו' דקאי על עול תורה וציבור, וזהו: עבודת הקודש - עול תורה - 'בכתף ישאו' - ע"ד: 'ויט שכמו לסבול'.

ובהמשך לכך אפשר להוסיף: 'כת' 'ף', אותיות 'תכ"ף', שאת עבודת ה' אין לדחות, וכמובא בליקו"מ (ער"ב) עה"פ: 'היום אם בקולו תשמעו'.

"נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום" (ז י"ב)

לכאורה יש לדייק בקרא, למה כתוב ב'פעמים' 'נשיא אחד ליום'. ואפ"ל: שפעם הראשונה קמה על עצם הקרבות הקרבות, ופעם השניה היא החיבה המיוחדת של הנשיאים בקרבנותיהם, וכמובא בדברי רש"י (ריש בהעלותך), על חלשיות דעתו של אהרן שלא זכה להקריב קרבן נשיא. והרי קריאה של ב' פעמים הוא לשון של חיבה, כדמצינו שהקב"ה קרא 'אברהם אברהם'. (בראשית כ"ב"יא) ובדברי רש"י: 'לשון חיבה הוא, שכולל את שמו'.

כן אפ"ל בדרך רמז, ש'נשיא אחד ליום' הראשון - יש טעם: 'רביעי', רמז לנשיא הראשון שהקריב - היה משבט יהודה, רביעי לשבטים.

זוית ראיה <<

בפרשה: "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" ואני אברכם ואסכים עם הכהנים! (רס"ו) כמה אנו כמהים וחפצים לברכה טובה... והנה הדבר בידינו! נתחבר לברכתם של כהנים - ונתברך ממקור הברכות !